

Иван Вазов
Гора и поле

Когато ида в Балкана,
в ония хладни дъбрави,
сърце ми бързо ще сети
свобода, лекост и здраве.

Над мен си гледам небето,
пространства волни, широки,
а окол – черни букаци,
долини, хълми високи –

там видиш само орлите,
на воля гордо че плуват,
и само птичите песни
понявга там се зачуват.

Или прохладни зефири,
в гората като въздишат,
и сещаш колко приятно
цветята диви миришат.

Душата бива там чиста,
без яд, без мъка, без страсти,
като небето без мъгли,
като поляна без храсти.

Там нищо не те смушава,
ни хорски сълзи, въздишки,
ни пусти мъки, неволи,
ни зло, но очи кръвнишки.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8445>]